



О Л Е К С А В Л И З Ъ К О

М О С
У Д А Р Н Е

Л

І

М

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ

+

Шифр РШ6(2-4к); В58 Инв.№ 2625490Автор Визько О.Назва Моє ударне.Місце, рік видання Х.; К., 1931.Кіль-ть стор. 77, [3] с.

-||- окр. листів _____

-||- ілюстрацій _____

-||- карт _____

-||- схем _____

Том _____ частина _____ вип. _____

Конволют: _____

3.07.2003.

Молд-



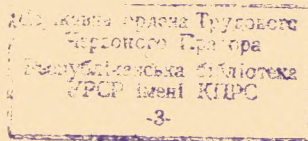
#522326

ОЛЕКСА ВЛИЗЬКО



МОЄ УДАРНЕ

2625490⁴



ЛІТЕРАТУРА І МИСТЕЦТВО
ХАРКІВ 1981 КИЇВ



ВІД РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ «ПРОЛЕТАРСЬКА ПРАВДА»

«Моє ударне»—цілковито виправдовує не тільки бойовий запал вищених поезій, а й саму історію її. Нам, робітникам «Пролетарської правди» довелося бути не тільки сторонніми споглядачами її народження, але подекуди й помічниками.

У кінці листопада загроза зриву плянів окремого квартала на деяких київських підприємствах стала остільки реальною, що бюро міськ-паркому в постанові з 30/XI примушене було сигналізувати небезпеку зриву другого року п'ятирічки. На штурм проривів самообілізувалися робітничі бригади. На штурм прориву вирушили й робітники преси. Другого ж таки дня після постанови надзвичайні загальні збори колективу співробітників «Пролетарської правди» оголосили всіх мобілізованими на штурм проривів, виділили шість виїзних бригад, поприкріплювали всіх журналістів до підприємств і викликали на соцзмагання ряд культурно-мистецьких організацій міста Києва і насамперед МК письменників. І не встигли, як то кажуть, висохнути фарби на газетних шпальтах, де був уміщений виклик на соцзмагання, як до редакції прийшов Влизько і, оголосивши себе ударником, подав заяву до штабу керівництва, прохаючи прикріпити його до «Пролетарської

Правди» на виконання будь-яких завдань штурмової тридцятиденки.

І протягом місяця, день-у-день зранку до вечора, читаючи бюлетені виїзних редакцій, проглядаючи матеріали, обираючи найударніші теми, працював Влизько. Жадне завдання штабу не лишилося невиконане. Жадне явище не проходило повз увагу ударника Влизька. Поезія «Ультиматум» написана за кілька днів після початку штурмової тридцятиденки, коли з заводів надійшли рапорти, що не всі прикріплені письменники, художники тощо почали роботу. «Липові ударники на Київ і Пас.» написані за матеріалами індустріального сектора «Пролетарської правди». Гасла до антиріздва написав Влизько в редакції на замовлення культурно-побутового сектора. Сектор масових кампаній замовив поезію «Загрозливий марш». Так само і інші поезії, що багато з них друкувалося в бюлетенях виїзних редакцій «Пролетарської правди», великотиражних, що їх обслуговували окремі журналісти, тощо.

Гостро виступаючи проти тих, хто «одягнувши слави колети, кажанами сидять поети» своєю збіркою «Моє ударне» Олекса Влизько довів своє вміння поставити свій талант на службу соціалізму, довів своє вміння не стояти осторонь соціального плану. Кожна поезія цієї збірки конкретна й ударна. Вона б'є в лоб прогульникам, ледарям, шкідникам, псевдоударникам тощо. Насичена патосом штурмової тридцятиденки, ця збірка посяде поважне місце поруч інших творів, що відбивають і організують ентузіазм робітничих мас на великому будівництві соціалістичної п'ятирічки.

МОЄ УДАРНЕ

(Вірші, що відбували термінову мобілізацію на фронті соціалістичного будівництва в ударному труді й перших декадах січня в «Пролетарській Правді», в виїзних редакціях «Прол. Правди», в багатотиражках, в «Молодому пролетареві» тощо).

ЗАГРОЗЛИВИЙ МАРШ

Робітнику:

Не

позіхай!

Міщанин

у пуху

позіхає

хай!—

В рота

летить

інтервенцій

ворона.—

Зуби

зціпи,

гартуй

оборону!

Шкідник

підходить

і так

і так,

шкідник

наждак

насіпає
в шрубетак.
Робітнику!
їх
похоронні
досліди
знищуй!—
Гартуй
оборону!
СВУ
і «Партія промислова»
сволоч
одва,—
не стісняйся
слова!
Відповідь —
їм —
розстріл
і з розгону
відповідь
друга —
гартуй
оборону!
Спокійний
і сонний
«аполітизм»
учених
мужів
в кабінетах
стис.

і лівий
душок
заліз.—
Над вухом
зневір
індустрії
тону! —
Хай глухнуть
і —
гартуй
оборону!
Рвач
і прогульник
«працюють»,
як рак.
Республіки
міць —
підточує
брак.—
Швидше
в гвинтівку
вставляй
патрони!
Кругом
шіснадцять,—
гартуй
оборону!
Запал
наш

не покриє
 іржа! —
Гартуй
 п'ятилітку!
Будуй
 дирижабль!
В труднощах
 росту
не сгодь
 із кону! —
Себе
 захищай! —
Гартуй
 оборону!
Робітнику!
 Не
 позіхай!
Міщанин
 у пуху
позіхає
 хай!
В рота
 влетить
інтервенції
 ворона, —
скрути їй
 шию! —
Гартуй
 оборону!

УЛЬТИМАТУМ

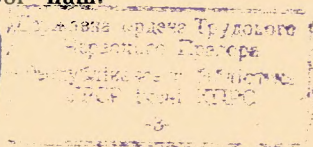
Мистецтво
розворушило,
немов би рвонуло
сказом,
немов би
сам Ворошилов —
мобілізував
наказом.—

Пішли
ударні бригади
письменників
і акторів,
навіть тих,
що агронома
від агрегату
не відрізнять
которі.

Що ж,
це дуже прекрасно!—
Факт!—
Дякуєм красно!

сидять
в своїх кабінетах,
посапують носом,
читають
«Лорда Рейнго»
Беннета!
І їх
ніщо не хвилює,
окрім
професійних колізій! —
Хвалять
свої романи,
хвалять
свої куліси! —
Сидять на кухнях
каптьори —
невеличких драм
драмодьори!
Одягнувши
слави колети —
кажанами
сидять поети!
Запорізькі фортеці
згризає, —
сидить
смертельний прозаїк!
Пролетарю!
Тягни їх за вухо
від романтики й
сивухи! —

Вішай їх
на ганьби гака й —
гукай! —
Годі
сприймати
просторінь
з мистецького
Монбляну! —
Годі
стояти
осторонь
соціального
пляну! —
Тепер,
коли
перед нами й
за нами
прориви,
шкідництво,
шпіонаж, —
кожний
замріяний
власними снами,
своїми
січ - матами й
пахт - ланами —



ВІРШ, ЩО ПОПАДЕ КУДИ СЛІД

Назвати
 «лакузою»
 маєте право,—
я буду
 величний
 і в гримі П'єро,
а з Вас
 і при позі
 шляхетного «браво»
виходить
 зануда,
 а не герой!
На світ
 дивитися
 з першого ряду
така б
 істота
 хіба могла?! —
Бути
 «лакузою»
 пролетаріату

краще,
ніж другом
Вас —
хахла!

Вам нудно й
самим
без горинь,
хоч топися,

от,—
якщо
не рушниця
й хорти,—

то завжди
під боком
У Вас
життєписи
донцовського
бруду —
Мазеп
і Хортиць.

Як панна
в чеканні
незнаного равту,—
дурніший
від дошки
Ваш розум закляк,
і Ви
за образу
вважаєте правду,

що Вам
 промовляє
 «лакуза» й
 «сопляк»!

Портрет Ваш
 не хитрий: —
 до баб ласуватий,
до слави
 охочий,
 і зборах на
ви вмієте
 так - сяк
 погаласувати,
а Вашій роботі —
 гріш ціна!

Мізками —
 «марксизму»
 сумна мішанина,
на вигляд —
 «робочий»
 цар Едип,—

Ви —
 культурного
 міщанина
цілком,
 на ять
 завершений тип!

Я думав,
 що я

своїми рядками
викличу
Вас
на робкляси користь,
А Ви,—
як камінь,
проте—
цей камінь
відкине
копитом
часу
ристь.
Я й
не вважав,
що полюбить разом —
Вас,
як мене
робітничча братва!
Ви
«Ультиматум»
взяли за образу,
прийміть же й
образу
номер
два!
А саме: —
я більше
не йду
в напрузі

за Вас .
в пролетарський
«лакузний»
раж,
і Ви
залишайтеся
у вічному русі —
«махра,
обиватель, —
ворог наш!»

**МОРАЛЬ ТАКА ПОТРІБНА МЕНІ —
КИНЬ РАФАЕЛЯ!—ДАЄШ ДЕНІ!**

Висить
 панно,
під ним
 панок,
з панком
 панна,
в панка
 монокль.
Обое
 сухі,
 як палички Коха,—
натяк
 на людей
 засоромивсь
 і щез,—
в «доску»
 коментуючи
 фарби Ван-Гога—
сумлінно
 провадять
 музейний процес.

І тут
 не зробиш
 алібі
 природі,
 якщо
 екземпляр
 людини
 засох.
 Адже не добрати,—
 вони пародії,
 чи справді
 мистецький обов'язок.—
 Для них
 плазуй
 і Челінь Бенвенуто,—
 нехай
 над шедеврами
 слинка тече!
 Ці корки
 у смаках —
 найгірші зануди,
 але ж
 у зануд —
 компетенція —
 чек:
 — Челліні?
 Ол райт
 Бенвенуто Челліні!
 — Челліні?

Скільки? —

Без зайвих хитан:

все

в чуїнґвамовій

жвачці й

ліні

янки

згрібають

в свій Манхатан!

Під ними

на ланки

стає

галерія

в скульптурі

Венер

і слонових

слоних,

Для них

розкопали

скарби Еритреї,

Праксітелі

камінь точили

для них!

— Оце Дюрер? —

В Нью-Йорк Дюрера!

Фрески

Перуджії

при

у Перу!

Сам
директор
з музейного дерева —
стає
за жердинку
в подібну пору:
Щойно
шедевра
ухвалить
фістула,—
зігнеться
директора
постать німа,—
і,—
чудо,
не чудо,
а вітром
здуло,—
мистецтво —
було,
мистецтва —
нема! —
Воно вже
згубило
для нас
інтереси,
його
загорнули,
як квітів газон,

його вже
везуть
океанські експреси
повз бабу свободи
в сонний Гудзон.
І там
мільярдер
у вестибюлі
скидаючи
в руки
льокая
пальто,—
немов
на модерні
од спліну
пілюлі —
вперше й
востане
зирне
на Ватто.
З цим
мистецтвом,
розкішним
скоромним
з цією розвагою
я
для ледаря,—
не зрівняв би
наше
скромне,

наше —
для буржуазії
погромне
мистецтво,
що зрушує
пролетаря!

Берлін. Національна Галерія—1929.
Київ—1930.

ЛИПОВІ УДАРНИКИ НА КИЄВІ І ПАС

На рейках
 стоять паротяги, —
республіки
 роботяги.
Стоять
 одинці й пари,
пахтять,
 набирають пари.
Їм треба в путь
 летіти й
цокати й
 пахтіти й
стреміти й
 везти вагони
з країною
 в перегони.
Країна наша
 в напрузі,
в мозолів і м'язів
 русі,

не в слів
канцелярній теці,
а в буйній крові сердець і
без
міщанського доску —
в суворій роботі
мозку.

Країна наша
бунтує,
країна наша
будує,
і те, що вже є —
з багнетом —
країна наша
вартує.

В країні
росте перемога,
а за нею, в кутку —
тривога.

В країні
змагання спека,
а за ним в кутку —
небезпека.

Стоять
паротягів пари,
пахтять,
набирають пари. —
Їм треба в путь
летіти й

докати й пахтіти,
але,—
ведуть паротяги
«ударники»
нетяги.
І їхню роботу
тую
яке охопить
мірило!?
Яку паротягові
долю
готує
прораб Гаврилов!? —
Голові своїй
на хворобу, —
новій колії
дати пробу
він пошле й —
«ударним» льотом
паротяг летить —
у болото..
Паротяг,
як віхоть палає,
це «ударник»
про темп горлає.
Під укоси
летять состави,
це «ударник»
рекорд ставить.

Поїзд поїзду в хвіст
влітає,
це «ударник»
прорив латає,
і весь поїзд
доводиться злати
в КПВРЗ
підлатати.—
Там його по-«ударному»,
зразу
«ремонтують»
чотири рази,
щоби знову в змаганні
він
віз «ударників»—
«на Сахалім».

Такі
«ударники»
сотнями лих
риють
Республіці
яму,
бо
не змагання
охоплює їх,
а просто
гонитва
без тямю.

ОБИРАЙ ОБЕРЕЖНО!

Кожен
 по своєму радий
з перспектив
 перевиборів рад.
Мрій
 і прожектів
 цілий потоп.
Всенька махра
 міркує:
 ото б!
Наприклад
 миршавенький
 б. генерал,
б.
 жандарм
 з держиморд—випирал,
що із смаком
 заюшував морди нам,—
знову
 охоче
 засяяв би орденом!

В цій
охоті
не мало змісту!
Її
підшивка:
по швах би руки!
На білім
коні
в'їхав би в місто,
спалив би гімназії й
знищив науки!¹
Інакше
професор
і буквоїд,
котрий
окрім
мартівських ід —
революцій
усяких
проти,
виборам
дасть
обороти:
Зладнає
небесних конструкцій
квіпера,
надмухає

¹ Салтиков—Щедрін.—«Історія одного міста».

в щоглах
кальсонів колу,
і мимрячи:
— Аб хоста
малигно лібера
нос доміне
(від ДПУ)! —
споглядати
відплине
в лупу
аполітичний
цуп.
Справді ж,
коли б його сила,—
лафа б! —
Вибори —
поняття—резина,—
розтягається!
Приміром
не Сталіна,
а б —
Леоніда
Костянтиновича
Рамзіна!
Проте,
це безпечні
мрійок ковбаси,—
літають
в повітрі, —

не мають
бази!
У виборах
головна небезпека
така:
куркуль
та його рука.
Адже
йому не погано б,
га!
на своїх
залишитись
га?
Що б не став,
а широке море
гаманця й
комори!
На гаках щоб
смачно звисало
найсправжнісіньке
свинське сало,
а його продуцент
кабан,
щоб товстий був,
як шарабан!
До обіду щоб
упервах —
завжди був
найкращий первак,—

мати божої й
бога ради,
та...
голови сільради!
А тоді вже колгоспа б
чу,—
в розбаранячий ріг,
в струну!
А несаможник,
щоб обріс
вічним жахом
і знав обріз!..
Товариші!
Підкуркульників
в ради
на свої
голови
не вибирати!

ОБЕРЕЖНО В РАДИ ВИБИРАЙ,—
КУРКУЛЯ КОЛІНОМ ВИПИРАЙ!

Село
і серце
відпочине! —
Невче
писавка!
Та ба —
це у поета!
Справді ж —
чи не
село,
як фронт,
як боротьба!?
Село,—
де їдять
радхліб,—
не свяченики,
де пальці
лежать
на обріза курку, —
там кінчається

Тарас Шевченко й
починається
Тарас —
куркуль!
Село,
де ідять
радхліб,—
не медяники,
якому
Довженко
з «Землею»
не брат,—
там
починаються
лоби мідяні
«правих»
голів
сільрад!
Голови
всякії
Одна
лани
усуспільняює,
а друга —
літери!
В одній
шумлять
соцілльні
плавн,

а в другій
од літра! —
Такого
вибери
випиваку й
він загубить
власну повагу! —
Він
од першої
сивушної
фляші —
«в бою
за соціалізм»
поляже!
Є й
такі —
бідаком — бідак,
гульк,
а він —
район об'їда! —
У себе
в селі,
як Івасик-Телесик, —
Голісінський,
нібито,
до пупа,
а в інших —
оренда й
утіха тілес і —

губки
доходять
до ручки
попа!
Е й так —
бэзголови голови
раді
зробити
послугу
для господаря! —
Такий голова —
голова в сільраді,
а в хаті
куркульській
за секретаря!
Оці,
вони,
каторі,
такі —
гроблять
справу
селен — бідаків!
Товаряші!
Всім
куркулям
і жандармам,
всім
попам
хвости насолить! —

Вибирайте
таких,
щоб вони
по - ударному —
п'ятилітку
здійснювали
на селі!
Хай буде
за приклад
селянським низам
їх
вартуючи
комнезам!
Треба
підкуркульників
в ради
на свої
голови
не вибирати!

АБЕТКА УДАРНОГО КОМУНІЗМУ

1

Комуніст,
що виймає
як шаблю із піхов—
Самісіньку,—
пигу
міщан свистоцяс.

2

Комуніст,
що застигне
на перших успіхах,
такий
комуніст —
активу баляст.

3

Не в назві
самій
комуністова іста,—
назви
зайві
в роботі палу.

4

Забірайте
 назад
 ім'я комуніста
від тих,
 хто од паніки
 плаче в полу.

5

За одним
 партквитком —
 комуністом не стати,
в напрузі
 сил
 комуніст пророста.

6

Комуніст
 на заводі
 біля варстату —
мусить
 зробити
 зразковим
 варстат!

7

Комуніст
 призвідця
 маси пориву,
що в працю її —
 героїзм привіс!

8

Комуніст
найперший
в штурмі прориву,
ударник
з ударників —
комуніст!

9

Комуністом
не є кар'єрист
і пролаза,—
обрізайте
таких,
як свічки нагар!

10

Комуніст,—
це той
з робітничої класи,
хто авангардів її —
авангард!

НАДЗВИЧАЙНИЙ НОВИЙ РІК

Раніше —
 заради
 нового року
везли
 в ресторани
 душу широку.—
Пили,
 гуляли,
 як Гамалій,—
швті
 з одних
 очкура й
 лива —
міщани
 в «Росії Малій»
і —
 в «Росії Великій».
Якийнебудь
 птах,
 що не жав,
 не сіяв,—

спічем
і тостом
«любив Росію».
З «благонамерєнним страхом»
по суті —
мріяв,
мріяв
вдивляючись
в сутінь: —
Трон,
бог,
пан —
Йому
подарують
жуцан!
Трон,
пан,
бог —
влаштують
його
небог!
Пан,
бог,
трон —
призначать
титул —
«барон»!
Такі
були

новорічні
 стремління
міщанина й
 Його покоління.
Жовтень
 ударив
 над цими
 мріями! —
Вони
 змінилися? —
 фарбою
 лише! —
Сьогодні
 міщани
 республіки
 додаватимуть
до старих
 побажань
 відміни
 новіші: —
Уряд,
 партком,
 главнач —
дадуть
 портфель
 і казач!
Партком,
 главнач,
 уряд —

призначать
 гарний
 наряд!
Главнач,
 уряд,
 партком —
удостоять
 партквитком!
Такі
 тепер
 новорічні стремління
міщанина й
 його покоління.
Але,—
 горою над ними стає
економіки й
 політики
найвищий
 ентузіязм! —
 то є —
Третій
 рік
 п'ятилітки! —
Кар'єристи
 прогульники й
 рвачі —
терті
 одержать
 тепер
 калачі!

Всіх,
хто боком
нас
оббіга —
рука
трудящих
обскубла! —
Крок
за кроком
трудящих
нога —
душить
ворожі
кубла!
Соціалізму —
наступу —
грім
несе
штурмом
наляту
кінцівку
всім
стремлінням,
окрім
стремлінь
пролетаріату!
Робітнику й
пролетаре,
напруж

всі
свої сили й
м'язи! —

Повз
барикади
труднощів
руш —

халуїню
вириваючи
з м'ясом!

Повітря мірошникам,
і панікерам
що труд
для них —
не є боротьба,—

нехай
до соціалізму
бар'єром
стає
напружена
в праці
юрба!

Вище
за всіх
фантазій
Мовблян —

даєш
зустрічний
промфінляни!

Бий
лавів широкополых
екзотику, —
колективізуї
80 відсотків!
Недобитків непу
спини
ходу, —
витрави
зовсім
непманський дух!
Куркулів —
до нашого поту
ласу —
знищ
остаточно
хитру клясу?
Геть
повний —
міщан животіння —
тисяча
котрий
перший! —
Даєш
п'ятилітки третій,
стінами
будівництва —
під небо
вперши! —

**ОДВЕРТИЙ ЛИСТ ВЕЛЬМИПО-
ВАЖНОМУ СЕРОВІ ГЕРБЕРТУ
ВЕЛЗОВІ, РОМАНТИКОВІ Й УТО-
ПИСТОВІ, АВТОРОВІ КНИГИ
«РОСІЯ В ІМЛІ», ЕСКВАЙРУ**

Поважний добродію!
Трапилась річ
надзвичайна! —
Пишу листа Вам: —
Пам'ятаєте,
як
Вас прийняв
Ім'яч —
за всім
етикет-установом?
Година
була
не дуже хороша,
пуста
була
Росії «мошна». —

На шії
Росії
сиділа воша,
що випила
більш од Магма.
Про ту б
Росію
на різниці
в ярд —
сказали б
я
й
Кіплінґ Редьярд:
Я: —
жили тоді
сивушні
люди
сложі
на мазил!
Він:
«від запаху
комюшні
леді
падали
без сил!»
Проте,—
підсуньмося
ближче
до діла!—

Що Вам сказав
«фантаст із Кремля»?—
Що треба,
щоб від електрик
тремтіла
стара
сивушина
Російська земля!—
Росія
топилася
в бруду потопі,
а тепій
в планах електричних
топивсь.—
Ви
це відкинули,
як утопію,
пане,
романтику й
утопіст!
Ви
науково
обґрунтували
безліч
своїх
утопічних навал,
але,—
скептицизмом
Вас прорвало.

коли
капітан
поворотом штурвала —
Росію
повів
на дев'ятий
вал.
І з ним —
в Росії
дорогу
широку
мільйони
рушили
пліч-о-пліч!
22-го Грудня
20-го року —
знаменну
промову
сказав
Ільч! —
Вона
струсоннула віки й
налята
громом, —
ударила
над руїни: —
«Комунізм —
це є
радянська влада,

плюс —

електрифікація

всієї

країни!»

На пільму й

бруд

старої Росії,

на

неписьменности

грубе мурло,

на цю

основу

буржуазії —

рушило

Держелро!

Тепер,—

якраз

через десять

років —

ласкаво

Вам

у вухо реву:—

Користуйтеся

хитрим

запрошенням

Леніна!—

Їдьте

в Росію

нову! —

Воюнь
індустрії
вид обпече Вам,
ї,—
як сюрприз,—
наостанці,—
побачите
втілення
мрій Ільчевих,—
сотні станцій,
підстанцій!
Хоча б
нюхнете
носиком — ключом
думки
генія
зросле зерно й,—
коли
не повірите,
то адью Вам,—
нам буде
ні боляче й
ні смішно!

ДАЙОШ УВАГУ ДО КАДРІВ!

Молоді
нашої
дужі надри
мусять
давати Республіці
кадри.
Та пізно
ввечері — й
рано вранці
в «об'єктивних»
притчинах
різних «причин» —
стирчать
над головами
цих новобранців,
бюрократ — осавулів
пер-перначі.
Це ж
адже
від халуїства
вище,

коли
для учоби
засобів брак,
коли
для кадрів
нема приміщень,
а є,—
то в приміщенні
вітер свище,
бо
за приміщення править
барак.
Кадри,—
їх
не сотня,
не тисяча,
що поки влаштується —
душу протре,
бо кадри,—
їх нівелюють
ті, що
заспокоєні
силять
на власнім «одре».
Треба
когось
розворушити,
когось
і щось,

що не зрушить
само,
що зриває
кадрів набір.
Вирішати
цю справу
мусить
комсомол!

ПУАНКАРНИЙ РОМАНС ДЛЯ ГІТАРИ

Ой що
 за шум,
то ж не
 ліси
шумлять
 і не
 гора
шура
 рожда,--
то виліза —
та - рі,
 та - ру,
та - рі,
 та - ра —
мусья
 Пуанкара.
О, мон
 амі,
для нас
 невже

Ви цю
даєте
гру?
Адже
ми бачили
уже,—
та - рі,
та - ре,
та - рі,
та - ру —
мусью
Пуанкару!
За інтервенцію
в чоло
ми вбили
Вам
тавро,
отже —
було,
та
загуло, —
та - рі,
та - ра,
та - рі,
та - ро —
мусьйо
Пуанкаро!
Робітний
кляс

і в другий
раз
вшикується
в каре,
щоб бити,
бити,
Вас,—
та - рі,
та - ру,
та - рі,
та - ре —
мусьє
Пуанкаре!
І так,
гнила
буржуйська
тля, —
бувайте,—
до пори!
Адью,
бажаєм
щастя
для,—
та - рі,
та - ре,
та - ру,
та - ри
мусьї
Пуанкари!

ОДА МІЩАНИНОВІ

Твій рiт
 бiлiярдy
 залузана луза
над луза
 беконовим грузом,
ти з нього
 на задрiсть
 фльондрам
 i музам
ревеш
 фальцетом
 Карузо.
А сало
 яка перемiряє
 скаля,—
од нiг,
 де мозолi
 до щелеп,
i далi,—
 пiд череп
 акромегала,

де спить
 пустота
 Торрічелі!?
Мізкам
 таким
 проставити 6 клізму,
і клізма —
 в прірву
 порине!
Для тебе
 немає
 соціалізму,
якщо
 бракує
 перини!
Це й добре! —
 Розміркой життя
 на карати
і букву
 ціную
 в постанові
того,
 хто повище й
 будь бюрократом
та богом
 в своїй установі!
Епоха
 для тебе.
 це пух і кальсони! —

Не схибить
 епохи
 лошатко!
А схибить,
 то з Твеном
 спитаєш сонно:
— Епоха?
 Це що?
 Сіножатка?

ПРОТИ, ЗА!

Що таке поле?—

Поле,

як поле! —

В Косяченка —

поле

римується

з «болем».

В Чупринки й Олеся —

поле

бува —

«тополями в полі»

весь зміст

відбива.—

Ну, звісно,—

в такому полі й

волошки,

жучки,

метелики,

роси, та,—

між іншим,—

якогось там жита

трошки!—

Крррасота!
Вийде
бувало
який Охрім
в поле
подібне й
з красот
антиреститься,
і поки
не вдарить,—
хрін йому,—
грім —
Охрім —
не перехреститься!
Тоді! —
«Ой, мамму мою! —
Загуло?!
Невже й
уже й
орати!» —
Летить
Охрім
домів
стрімголов —
брати
брата!
(Звичайно
це
не обов'язково,—

може й
не брата,
а сина якого).

Кричить
Охрім
на пуца неначе:

— «Петре!
Катюго!
Пекельний юначо! —

Лети
сю мить
до Свирида Каленика,—
проси —
за одробок,
щоб волики дав! —

Приспичило
аж
орати-ж! —
Зелена-ж

Травиця
юже! —
Вопчем —
став! —

Могорич,—
окрім протчого пріч!»

І поки
Петро
прижене,
стервоза,

позичені
в куркуля
воли, —
Охрім
пересвідчується
біля воза,
що віз —
розвалився!
Латає,
як може й
знову
неначе
на пула
кричить:
— «Чортів юначе!
Петро!
Запря-ай!
Для пуза начинки
не забудь!
До люшні
начепи мазниць!
Тронадцять
болячок
тобі в печінки й
сім
пропасниць!»
Охрім
всіх родичів
напужа й

летить
на поле,
як на пужар!
А там —
Петро —
волів за крутороги,
Охрім —
за чешігу
(чужого плуга теж)
і гей,
цоб-цабе,
в бур'янів пороги —
душу
вивертати
в межах
власних меж!
Оре,
матюкаючись,—
(бо що-ж то виїде
влітку),
гатить
пужалном
і волики й
Петра,
а в хату—звісно хліб,
і тютювцю—
в кали тку
тра!
Сіє

Охрім
з мішечка,
та
з решета!
А літом —
гульк,—
колоситься
аж —
цілий пейзаж! —
Поетам —
роздоля,
Охріму-ж —
риму-б вже,
риму-ж!
Таку,
щоб бога й
престол
струсонуло,
щоб матір
злякало
мою й
твою,
щоб сам,
наляканий
щойно минулим —
пішов
до попа
на єпітимію!..
Товариші!

Нас
од Охрімного поля
нехай
подалі односить
доля!

Такі
подобуються
поля
не тільки поетам,
а й куркулям!

Без
балачок
малясу —
пропозиція
є така: —
Каленика —
ліквіднуть,
як клясу,

Охріма, —
як бідака!

Каленик —
Його
спаси господи!

Охрім —
сам спасайся —
в колгосп іди!

А ви —
колгоспники, —
годі сну! —

Негайно
готуй
більшовицьку весну!
Відомо Вам
без поради,—
як Охрім —
не треба орати!
Сівбу
ударну
салдатом вартуй,—
себе й
реманент
негайно готуй!
Щоб вийшла
не «Сійся—Родися» —
короста,—
не волошки,
метелики й
шпоріші
щоб вийшов
не хліб
для животіння просто,
а хліб —
соціялізму рушій!

ГАСЛА

Од кожної
бракованої деталі —
соціалізм —
на секунду далі!
Кожен
включайся
в творчий порив;
звояй промфінплян!
Ліквідуй прорив!
За спиною
Христа —
капіталу пляцдарм.
За спиною
попа —
з канчуком жандарм.
Гасло
попів:
«за небесний рай
тисячу
раз
на землі обдирай!»

Трудящих
пригноблюють
під і куркуль,
садовлячи
бога
на їхнім карку.

Трудящий,
відчуй
попівський масштаб:

вони
капіталу
підпільний штаб.

Дай, Комсомоле, більше напору: —
зривається хід фабзавуч—набору!
Ворог до рад не пройде й боком,
коли комсомольське на варті око!
Ленін помер тому сім років, —
живі ленінізму діла широкі!
Хай здохнуть межа й шкапина — кра-
сотка! —
з трактором колективізуй 80 відсотків.
Діти! Будівних років роздолом —
Леніна шляхом ідіть з Комсомолом!

ЗМІСТ

	Стор.
Передмова	5
Загрозливий марш	9
Ультиматум	14
Вірш, що попаде кудя слід.	18
Мораль така потрібна мені:—Кинь Рафаеля! Даєш Дені!	23
Липові ударники на Києві і Пас	27
Обирай обережно!	33
Обережно в ради вибирай,—гуркуля коліном випирай!	38
Абетка ударного комунізму	43
Надзвичайний новий рік	46
Одвертий лист вельмиповажному серові Гер- берту Велзові, романтикові й утопістові, авторові книги «Росія в імлі», есквайру	53
Даєш увагу до кадрів!	59
Пуанкарний романс для гітари	62
Ода міщанинові	65
Проти, за!	68
Гасла	76

УКРКНИГОЦЕНТР Д В О У

По всіх більших містах України
Укркнигоцентр ДВОУ має філії,
книгарні та кіоски, де можна
придбати книжки з усіх галу-
зів знання та мистецтва видань
ДВОУ та всіх видавництв СРСР.



Звертайтеся на адреси:

ХАРКІВ,
вул. Першого Травня, 17.
Київ, вул. Воровського, 29.
ДНІПРОПЕТРОВСЬКЕ,
проспект Карла Маркса, 49.
Одеса, вул. Ляссая, 33.

Поштов. відділ Укр-
книгоцентру Д В О У

УКРКНИГОЦЕНТР Д В О У

„КНИГА — ПОШТОЮ“

Поштові відділи Укркниго-
центру ДВОУ надсилають го-
тівкою й післяплатою кожну
книжку не лише власного ви-
дання, а й усіх видавництв СРСР



Надсилайте замовлення
на такі адреси:

Х А Р К І В,

вул. Першого Травня, 17.

К И І В, вул. Воровського, 29.

О Д Е С А, вул. Ляссаля, 33.

Д Н І П Р О П Е Т Р О В С Ь К Е,

проспект Карла Маркса, 49.

**Поштов. відділ Укр-
книгоцентру ДВОУ**



A 522326

